

12. søndag efter trinitatis

22. august 2021 kl. 14.00 i Vestenskov kirke

Tekstrække: Første række

747 Lysets engel

634 Du ved det nok, mit hjerte

396 Min mund og mit hjerte

160 Jeg tror det, min genløser

773 Bliv hos os

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus: Jesus drog igen bort fra egnen ved Tyrus og kom over Sidon til Galilæas Sø midt igennem Dekapolis. Og folk kom til ham med en, der var døv og havde svært ved at tale, og de bad ham om at lægge hånden på ham. Jesus tog ham afsides, væk fra skaren, stak sine fingre i hans ører, spyttede og rørte ved hans tunge; og han så op mod himlen, sukkede og sagde til ham: »Effatha!« – det betyder: »Luk dig op!« Og straks lukkede hans ører sig op, og det bånd, der bandt hans tunge, blev løst, og han kunne tale rigtigt. Jesus forbød dem at sige det til nogen; men jo mere han forbød dem det, jo ivrigere fortalte de om det. Og de var overvældede af forundring og sagde: »Han har gjort alting vel. Han får både de døve til at høre og de stumme til at tale.« [Markusevangeliet 7,31-37](#)

Prædikant: Henrik Gade Jensen

Hvad var Jesus for et menneske?

Det spørgsmål stiller vi os selv vist mange gange.

I dag hører vi om Jesus, der går rundt i Galilæa, kommer til nogle byer, vi ikke lige kender, nogle af stederne (Dekapolis) ligger helt ovre i det nuværende Syrien, han ledsages af sine disciple, og rygtet om ham går hurtigt i forvejen.

Selvom der ikke var sociale medier dengang, eller TV og radio, kunne informationer alligevel brede sig hurtigt over land, fra by til by.

Vi ved i hvert fald, at Jesus meget hurtigt blev en kendt person, en slags vandreprædikant, der gik omkring, og både talte og forkyndte, og samtidigt også udrettede mirakler.

Måske var det især det sidste, som gav berømmelsen. Vi er vel alle helt vilde med mennesker, der kan helbrede vore sygdomme eller lindre smerter. Det er naturligt.

I dag kan man også leve af at heale mennesker, hvis man har evnerne.

Vi må ud fra beretningerne gå ud fra, at Jesus var et overordentligt karismatisk væsen, han havde aura, han udstrålede glorie, som eftertiden også ofte har afbildet ham.

Og når først han er blevet kendt i samtiden, for at helbrede syg og lamme, ja, så breder historierne sig som steppebrande og bliver sikkert overdrevet og mere dramatiske, end de i virkeligheden var. Ja, det ved vi ikke, men det skulle være mærkeligt andet. Til alle tider bliver få fjer til flere høns.

I dag hører vi om, at Jesus er kommet til Dekapolis i det nuværende Syrien og folk kom med en døv og stum person til Jesus i håb om, at Jesus kunne gøre noget ved ham.

Og Jesus stak sine fingre i hans ører, spyttede og rørte ved hans tunge; og siger *Effatha*, "luk dig op", og manden kunne høre og tale.

Dette "luk dig op", det er også det, vi siger her i vores indgangsbøn, som kirkesangeren læser til hver gudstjeneste, den er forfattet Anna Sophie Seidelin (gift med præsten Paul Seidelin, der nedstammede fra Hans Seidelin, præst i Gloslunde i 1700-tallet). »Luk vore ører op, så vi hører dit ord ... giv os stemme, så vi bekender og lovsynger dig«.

Og så får vi også at vide, at Jesus siger til sine tilhængere, at de skulle gå stille med sagen og ikke sige det til nogen, men de fortalte det alligevel til alle.

Det er meget listigt. For skal man være sikker på, at noget bliver hørt og udbredt, skal man altid sige, det er en hemmelighed, som ikke må fortælles videre. Så ved alle det på kort tid.

Er det så rigtigt, at Jesus kunne helbrede døvstumme og vække folk op fra døden? Ja, vi vil vel næppe tro det selv, hvis vi ikke selv oplevede det.

Men sådan er historien om Jesus.

Og så er det her end ikke det vigtigste. Det vigtigste er, at han er Guds søn, forstår sig som sådan, og alle ord og gerninger viser hen til, at han er Guds søn. At han er Kristus, den salvede.

Men der er også mening i ud fra dagens tekst at forstå ham som Jesus af Nazareth, tømrersønnen, galilæeren, vandreprædikanten, healeren (om man vil). For sådan begyndte det. Og uden dette var der næppe grobund for et indtog i Jerusalem senere.

Jesu liv og gerninger, hans historiske liv, hører også med til evangeliet. Og selvom opstandelsen påskesøndag er den helt centrale begivenhed i De Ny Testamente, så ville virkningshistorien ikke være mulig, hvis Jesus kom ukendt ind i Jerusalem som en blind passager.

Den store glæde og optimisme, som især disciplene udtrykker op til Skærtorsdag, er kontrasten til frygten og flugten Langfredag.

Disciplene var jævne folk, som havde forladt både deres erhverv som fiskere ved Geneserat sø, og nogle også deres koner og børn, for at følge Jesus rundt i Galilæa.

Så igen må Jesus have virket tryllebindende på sine omgivelser, når disciplene opgav alt for at følge ham.

Ja, vi ville jo end ikke kunne anbefale det til nogen. Og ville uden tvivl blive ængstelige, hvis vores børn forlod job og lejlighed og kone og børn for at følge i fodsporene på en karismatisk person.

Men sådan gik det. Sådan er historien.

Og efter den store skuffelse Langfredag, kommer opstandelsen som himmelfarten ikke kan slukke.

Fra da af er disciplene igen tændte på at videreføre Jesu arbejde, forkynede at Gud har været her, her på jord, i skikkelse af tømrersønnen fra Nazareth, og disciplene og mange kan bevidne det.

Og det danner igen grundlag for de første kristne forsamlinger og menigheder, som lever under forfølgelser de første par århundreder, men troen er så stærk, så modgang ingenlunde slukker gnisten.

Det er historien om Jesus, som vi fortæller et kapitel af hver søndag i gudstjenesten. Brikker som samler sig til en gigantisk fortælling og en verdensomspændende religion med en kolossal virkningshistorie.

Og det betyder noget. Vi kan slet ikke undervurdere betydningen af, hvad Jesus sagde og gjorde. Det er med os hele tiden. Det taler til os, hver gang vi åbner fjernsynet eller læser aviser. Vi overmandes af det.

I går læste jeg et interview med en kendt tysk historieprofessor, Heinrich August Winkler, som blev spurgt om svar på, hvorfor Afghanistan udviklede sig så tragisk, som det skete de sidste dage.

Og historikeren med sans for de lange linjer sagde så, at Vestens samfund med magtdeling skyldes middelalderens kamp mellem kirke og kejser og denne strid og konflikt fortsatte op gennem mange århundreder. Og at der skelnes mellem religiøst og verdsligt, kan igen trækkes tilbage til ham Jesus, som til manges skuffelse og ærgrelse nægtede at være konge eller klanleder eller oprører. Og Afghanistan er komplet upåvirket af denne historie og magtdelingstraditionen er fuldkommen fraværende. "Allerede Montesquieu (filosof i 1700-tallet) gjorde opmærksom på, at kristendommens grundlæggende ur-adskillelse mellem guddommelige og jordiske love ikke har fundet sted i islamisk prægede lande, og det er den dybere grund til, at en vestlig udvikling står overfor modstand i islamiske samfund" (Die Welt, 21/8 2021)

Så når vi i dag ser nyheder på fjernsyn eller computer og ikke forstår verdensbegivenhederne, og ikke forstår hvorfor alle andre her på denne jord ikke er som os, eller ønsker at leve som os, så er det bedste svar, over tid at gå i kirke og høre søndagens tekst om Jesus Kristus og dermed blive klog på grundlaget for de vestlige samfund, som det tog ca. 2000 år at udvikle til i dag.

Dagens helbredelse af en døvstum er blot en lille brik i denne mægtige historie.

AMEN